

Sygn. akt V CSK 509/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa W.P.

przeciwko R.W.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej powoda
do rozpoznania**

**2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego
na rzecz pozwanego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda W.P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez

zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na tej przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami ich interpretacji, odnoszonej do przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Skarżący tak rozumianej oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia nie wykazał. Powołał się na naruszenie art. 24 § 1 k.c. przez orzeczenie przez Sąd Apelacyjny środka usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powoda, ocenionego przez skarżącego jako nieadekwatny do sposobu, w jaki naruszenie to nastąpiło. W orzecznictwie Sądu Najwyższego istotnie utrwalony jest pogląd o konieczności dostosowania przyjętego przez Sąd środka ochrony dobra osobistego pokrzywdzonego do postaci i sposobu jego naruszenia, jednakże z ustaleń Sądu drugiej instancji, wiążących Sąd Najwyższy przy badaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że wypowiedź pozwanego dotarła do wąskiego kręgu osób

uczestniczących w konferencji, zaś powód nie wykazał, aby druga część konferencji pozwanego w dniu 21 lipca 2014 r., w trakcie której wymienił on imię i nazwisko powoda, była na żywo transmitowana w środkach masowego przekazu, co miało znaczenia dla zastosowanej przez ten Sąd w zaskarżonym wyroku formy przeproszenia powoda oraz rozstrzygnięcia dotyczącego wysokości zadośćuczynienia. Nie są dopuszczalne zarzuty skargi kasacyjnej kwestionujące ocenę dowodów i ustalenia faktyczne Sądu drugiej instancji (art. 398³ § 3 k.p.c.), stąd orzeczono jak w sentencji, odstępując na podstawie art. 102 k.p.c. od obciążania powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

aj